

OPENBARING 3 : 19 (VERVOLG)

Tekst: *Zo wie Ik liefheb, die bestraf ik en kastijd Ik; wees dan ijverig, en bekeer u.*

THEMA: DE BRIEF AAN DE GEMEENTE VAN LAODICEA

WELKE ONS SPREEKT:

1. VAN HAAR DROEVE STAND DIE ZIJ INNAM

2. VAN DES HEEREN TROUW, BESTRAFFING, RAAD, LIEFDE EN BELOFTE

Wij zijn verleden week reeds aangevangen met deze brief en zouden deze avond een slotwoord, zo de Heere wil, daarover spreken en daarmee ook de brieven aan de zeven gemeenten beëindigen.

Het verband hebben wij samengevat in het 19de vers: Zo wie Ik lief heb, die bestraf en kastijd Ik; wees dan ijverig en bekeer u.

Wij hebben gehoord van de droeve stand en vooral zoals eigenlijk de tekst ook zegt, oorspronkelijk, en gij weet niet dat gij zijt DE ellendige, DE jammerlijke, DE arme, DE blinde en DE naakte.

Wij hebben gehoord van de kostelijke raad die zij van de Heere kregen: Ik raad u, dat gij van Mij koopt goud, beproefd komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden.

Wij hebben gehoord dat de apostel, of de Heere Jezus, hier heenwijst naar de loutering waarmee Christus gelouterd is en beproefd als goud tevoorschijn is gekomen, Die nu toeroept: Bij Mij is duurachtig goed, Ik doe Mijn liefhebbers beërven dat bestendig is. En uit welk vuur Hij is uitgekomen. En dat de waarachtige rijkdom alleen maar bestaat in de kennis, de bevindelijke kennis van het waarachtig geloof, door de Heilige Geest gewerkt, van de Heere Jezus Christus.

En witte klederen hebben wij ook nog iets van opgemerkt, het kleed van Zijn gerechtigheid, van Zijn onschuld, van Zijn volmaakte heiligheid en heil, opdat de schande der naaktheid niet geopenbaard worde.

OPENBARING 3 : 19 (VERVOLG)

En zelf uw ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt.

Er werd in deze plaats ook ogenzalf bereid, die een zekere vermaardheid had in de plaatsen rondom Laodicea. Maar de Heere wijst hier ook op die ogenzalf, namelijk op het werk des Geestes, waarvan David zegt: Ontdek mijn ogen dat ik aanschouwe de wonderen Uwer wet. En dat daarin ook de armoede en de blindheid zo groot is dat zij niet zien. En toch Dat was de troost, we hebben deze brief bezien in het opzicht van de troost, dat was de spil waar het alles om draaide, in dat negentiende vers 'zo wie Ik liefheb, die bestraf en kastijd Ik; wees dan ijverig en bekeer u'.

Daaruit hebben wij een ogenblik stilgestaan bij Zijn eeuwige liefde. En dat wij deze brief - tenminste ik vermocht het niet - niet kunnen trekken op het vlak van de mens, wat hij doet en wat hij laat. Maar dat deze brief een brief van de Koning is aan Zijn kerk, aan de voorwerpen Zijner liefde en ontferming, aan diegenen die dat dierbaar Evangelie der zaligheid hadden gehoord en omhelsd, maar die zo snel zijn afgezakt tot de stand van 'bezittende mensen'. Die niet koud en ook niet heet zijn, maar een tussenstand innemen. Waren ze koud, zo zou het Woord Gods misschien haar kracht in hun leven doen. Maar er is niets fnuikender en Woord-dodender dan de zelf-verzadiging van de mens.

En nu weten wij dat de Heere alleen deze muren maar kan slechten. Maar dat neemt niet weg, waar Hij Zijn genade verheerlijkt heeft in het leven, dat de Heere ook, met eerbied gesproken, begeert en ze voorstelt om bij die stand ook te blijven, opdat ze zich niet zouden verheffen. En dat ze in die stand van lauwheid, zonder de rechte verwondering, maar zonder ook dat ze nu geestelijk dood waren, in zo'n onbewogen tussenstand voortwandelen.

Dat is het kenmerk eigenlijk van zovelen, wat wij in eigen hart en leven terug kunnen vinden wanneer de Heilige Geest ons daaraan ontdekt. Maar in sommigen is het zo vreselijk erg, in sommige kringen ook. Want daar is iets ingekomen, die er niet bijhoren, die horen er niet bij, die laten de boodschap voor wat ze is. Die er dan wel bijhoren, die weten het allemaal al, en die knikken bevestigend bij de verklaring van hun weg die zij horen. Want zij zijn daar deelgenoot van. Zij zijn het er volkomen mee eens. Zij zijn door Gods genade bezocht. Dat weten zij. Zij worden als het ware niet gevoed, ook niet door de engel der gemeente, in de nooit aflatende bron van Christus en van het Woord Gods. Daar worden zij niet uit gevoed. Zij worden hoogstens gevoed in de beaming van dat zij dat ook ondervonden hebben. En dan merk je ook, dan gaat de mens in die gang en op dat pad almaar door. En zonder enige geur en glans, ziet hij zelfs nog wel kans om het één of ander te vertellen, misschien ook uit zijn leven. Maar hij kent niet meer de rechte verwondering. Hij kent niet meer de dagelijkse, de steeds weer terugkerende bemoeienis Gods, dat God de goddeloze rechtvaardigt om niet. Want zij zijn 'veranderde' mensen. En dat 'veranderd-mens-zijn' dat kan een zekere dodigheid betekenen, dat kan een zekere plaats betekenen waarin de mens als het ware daar tevreden mee is, dat hij 'veranderd' is, en dat hij niet meer zo is als vroeger. Maar dan is er ook niet die levende bearbeiding des Geestes, als het ware, die juist die zondaar eraan ontdekt dat hij niet 'anders', maar dat hij 'slechter' is. Hij is dan op een weg gekomen van lauwheid. Het is goed. Natuurlijk, hij ziet nog wel dat er mensen zijn die verder geleid zijn en dat kan hem ook nog wel gegeven worden, zeker. Maar hij wandelt

OPENBARING 3 : 19 (VERVOLG)

niet meer op dat scherp van de snede, eigenlijk, dat ons in het Evangelie door de apostelen wordt voorgehouden. Dat is: Die in de Zoon gelooft en die Hem aanschouwt die heeft het eeuwige leven; maar die de Zoon niet heeft, die heeft het leven niet.

En dan sta je stomverbaasd dat een mens - en zo zijn wij ook van nature, en dat wordt bevorderd vaak door de prediking van het Woord - dan als eenmaal bekeerd mens, en zich scharende onder dat volk, hetzij de recht-bekommerden of de meer-bevestigden, als hij dan eenmaal zijn plaatsje gevonden heeft dan gaat hij zo zijn weg. En hij diept nog wel voedsel op uit de prediking, voorzover zijn weg daarin genoemd wordt. Maar het is niet de diepte van de afgrond en de hoogte des hemels. Dat is het niet meer voor hem. Het is niet meer dat telkens bij vernieuwing óndergaan en op een rotssteen gebracht worden. Hij leeft niet meer in het Goddelijk nochtans des geloofs. Dewijl alle duivelen, zonden en ongerechtigheden hem naar de verdoemenis trachten te halen. En dan in dat 'nochtans' te zinken, steeds dieper op het fundament dat God in Christus gelegd heeft.

Kijk, want dan wordt het een weg van achteruitgang. Dan gaat het wél praktijk worden: Jammerlijk, arm, naakt en blind, naar de mate de Heere dat geeft. En dat hoeft dan niet te bestaan uit een gevoelige traan, maar uit de waarachtige geloofskennis wie en wat ik voor God geworden ben en altijd weer ben, zodat ik mijn hoofd niet meer op kan steken. Zodat er ook geen ándere uitweg is voor de troost, dan dat het in dat arme hart kome en hij mag ademhalen en zegt, al is hij tien, twintig jaar op de weg: Heere, dat U dat voor zo één doet en nog doet!

Kijk, waar nu die verhouding weg is, en wij hebben daar alles voor mee om onszelf daarin te troosten en te zeggen: Kijk eens, ja, ik mag toch geloven dat ik eeh En daar kan je gelijk in hebben, dat kan best waar zijn. Maar voor vlees en bloed is dat eigenlijk maar een holle leus. Je kunt wel zeggen: Ik mag toch geloven dat in beginsel het werk des Heeren, als bij de verdere voortgang. Ja. Maar is dat nu het leven? Is dat nu het leven? Nee toch? Dat ervaren wij toch dagelijks, dat we ons niet kunnen redden met een andere uitredding? Dat het enkel genade is om te gedenken hoe voor dezen ons de Heere heeft gunst bewezen? Dat betekent niet je zakagenda nog eens openslaan, en zeggen: O ja, dat is waar, toen en toen en toen. Nee!

Kijk, en daarom is dat zo nodig dat die lieve Geest nu Zijn kinderen - want dit is ook het gezicht op de kerk, deze laatste brief; ook een stand van mensen die behoren tot die enige Kerk, die heilige Kerk - dat het nu zo nodig is dat de Heere Jezus Zelf niet zegt: Rust maar op die droesem en ga zo maar door, want je komt er toch wel, de uitverkorenen zullen het wel verkrijgen. Nee. Maar dat Hij als het ware met Zijn hand en met Zijn scherp zwaard Zijnsmonds daarop inhoudt. En dan mag zo iemand schrikken, dan mag zo iemand zeggen als zijn ogen ervoor geopend worden: Dat is kwijt, dat heb ik nooit gedacht dat ik zo'n stand inneem voor God. Want zolang we die stand innemen zien we dat niet eens. Dat is het ernstige daarvan. Daarom komt de Heilige Geest met het Woord van Christus en zegt: Gij zijt jammerlijk, arm, naakt en blind. En je weet het niet. Het 'arme-zondaar-zijn' behoort tot uw vaste woordenschat. Het behoort tot die vaste gezegden, die gij altijd uitspreekt. Maar gij zijt niet zó zondaar, dat je vanavond zegt: Heere, och ontferm U

OPENBARING 3 : 19 (VERVOLG)

over ons en vergeef toch al mijn zonden, die Uwe hoogheid schonden, want ik heb de ganse dag tegen U overtreden. En ook niet zó zondaar dat, bij het horen van de prediking en de boodschap van het heil, uw hart opspringt van vreugde en zegt: Wie had dat kunnen denken?

En daarom heeft de Heere voor alles zo Zijn wijze raadgevingen en lessen, maar ook medicijnen. En tegen de arme ellendige, bevende zondaren, die neemt Hij in Zijn armen, en zegt: Vrees niet, Ik ben de Eerste en de Laatste. En tegen mensen die hun eerste liefde verlaten zegt Hij: Ziet toe, Ik zal haastelijk u bijkomen en de kandelaar wegnemen. En tegen de lauwe zegt Hij hier: Ik zal u uit Mijn mond uitspuwen.

Maar voel je hoe dit nu functioneert?

Want, kijk, je moet die niet zoals wij gewoonlijk zijn gaan doen, dan zeg je: Ja, konden we de mensen nu eens zoover krijgen dat ze die geest van lauwigheid eens lieten varen, dat ze nu eens dit en Nee!

Dat is een aanknopingspunt in de mens.

Maar, dit zegt de KONING der kerk. En hij brengt het precies op het adres waar het zijn moet.

Daarom staat er zo - en dat is de kern van deze brief, deze troostrijke brief van Godswege, en troosteloze brief wat onze kant aanbelangd - tot troost: Zo wie Ik lief heb, die bestraf en kastijd Ik. Dat wil zeggen, die bestraf en kastijd Ik: Die zal Ik door Mijn woorden slaan, maar ook door Mijn daden. Zal Ik ook door Mijn daden slaan. Dat kan ook. Door Woord en werk kan de Heere bestraffen. Hij kan in één ogenblik de mens zijn leven, Hij kan hem zijn gezondheid, zijn werk, het wat hem het liefst is op aarde in één ogenblik afnemen. En, ik weet wel, voor ons is het moeilijk om een verband te leggen, want enerlei weg wedervaart de rechtvaardige en de goddeloze. Maar de rechtvaardige merkt het toch wel op, dat er niets voor niets is in het leven. En dat, als de Heere Zijn doel wil bereiken dan bereikt de Heere Zijn doel. Al komen we onder in de goot terecht, dan bereikt de Heere toch Zijn doel.

Zo wie Ik lief heb die bestraf Ik, die vermaan Ik, daar toorn Ik tegen met Mijn Woorden. En Ik kastijd hem. Ik zal hem ook slaan, al is het niet uit grimmigheid.

Was het daar de dichter niet om te doen: Toon mij toch dat Uw kastijden, in mijn lijden, niet uit grimmigheid geschiedt? Kastijding was aanwezig, dat wel, maar hij wilde zo gaarne ervaren dat de Heere nu het beste met hem voor had. Dat de Heere bezig was om hem te bewerken voor Zijn hemels koninkrijk. Dat het enkel liefde was. Sla mij in liefde, gelijk een vader doet.

Zie, zo bestraft de Heere ook en kastijdt Hij nu juist Zijn kinderen. Zijn duurgekochte uitverkoren Sion, die bestraf en kastijdt Hij.

Daarom is het wel te verstaan dat - het kan alles zo tegenstrijdig zijn - Luther ergens zegt, als hij over psalm 1 spreekt, welgelukzalig is de man die niet wandelt in de raad der goddelozen: Ja, rampzalig is de man die niet wandelt in de raad der goddelozen, noch zit in het gestoelte der spotters. Zo kan het wel schijnen. Dat alle dingen juist tegenover gesteld zijn zoals wij het menen waar te nemen. En dat toch, wanneer ons de ogen met ogenzelf bearbeid worden, wij met de dichter leren verstaan: Het was altemaal goedheid, o, dat Gij mij liet verdrukken, het was enkel trouw, want U deed het om mijn dwaze hovaardij te fnuiken en mijn hovaardig

OPENBARING 3 : 19 (VERVOLG)

gemoed te vernederen en mijn hoogmoed mij bekend te maken, opdat ik mij niet zou verheffen. Maar het is liefde.

En als daar nu het oog van de zondaar voor geopend wordt, dan ziet hij zo'n onuitsprekelijk wonder. Dan ziet hij zoiets groots. Dan zegt hij: Hoe is het nu mogelijk dat de Heere nu net zoveel liefde betoont en bewijst, als Hij daar de apostel Paulus door een engel des satans laat slaan met vuisten, misschien nog wel meer liefde, als dat Hij in teder mededogen Zijn vriendelijke woorden tot de zondaar richt. Dat Hij soms zulke harde boodschappen laat brengen, dat je zegt: Als dat nu de liefde Gods tot dat kind is, dan weet ik het niet meer, zo'n harde boodschap.

Die man kreeg de boodschap, nadat hij in de wereld was gaan leven: Het is onmogelijk dat degene die eens verlicht zijn geweest en het goede Woord Gods geproefd, en de krachten der toekomstige eeuw gesmaakt, die, wederom afvallig zijn geworden, dat zij weer vernieuwd worden tot bekering. Dan zou je zeggen: Dat is afgelopen. Dat is voorgoed afgelopen. Als je zo'n boodschap krijgt, dan is het voor eeuwig voorbij, dan heb je de zonde tegen de Heilige Geest gedaan. Maar God zei het tegen hem om hem zalig te maken. Wie kan dat nu begrijpen? Wie kan dat begrijpen dat de Heere zo werkt als het ware als Zijn Woord niet genoeg is, het zachte juk, Zijn lichte last, dan legt de Heere gebit en toom aan, waardoor Hij de mens bestiert. Maar, Hij bereikt altijd Zijn doel!

Zie je, geliefden, een bastaard, zegt de Hebreeën-brief, is zonder kastijding. Zo gedraagt u dan als zonen en niet als bastarden.

In de Spreuken lees je het ook dat een vader een zoon die hij liefheeft, die zoekt hem met tuchtiging en hij kastijdt hem.

Waar kan dat uit bestaan? Bestrafing en kastijding?

Dat kan hieruit bestaan: Dat bij de prediking van de grootste en dierbaarste belofte, dat ze u buiten sluiten. Als de Heere met Zijn Woord gaat kastijden. Dat je dat Woord je niet voorgesteld kan krijgen en toch dat de innerlijke bate en troost voor je arme ziel gemist wordt. En dat iedereen om je en naast je zich verwondert over het heil en u niet. Omdat die dierbare beloften doorsteken u, die slaan u. En het was toch dezelfde boodschap?

Die kastijding bestaat daarin dat de Heere alle rust in hem komt weg te nemen en te bedekken. Zodat je als een dwaas over de aarde loopt, als een dronkeman, die niet weet waarheen hij gaat, noch vanwaar hij komt.

Bestrafing en kastijding doet de Heere op wonderlijke wijze. Hij kan zo bestraffen dat alle woorden die uit Zijn mond uitgaan langs u heengaan, en dat de Heere u apart laat staan. Alleen. En nu begeeft en verlaat Hij niet, het is volkomen waar, maar we hoeven het elkaar niet toe te wensen, want die bestraffingen Gods kunnen van dien aard zijn dat je je oost van je west niet weet te vinden. En dat de boom aan alle kanten heen en weer gaat en het schip her- en derwaarts geslingerd wordt. En dan zegt een mens, zo is nu vlees en bloed: Je moet toch ruimte laten voor Gods vrije genadebedeling. Dat is waar, en toch, en toch, waar de Geest hem ontdekt daar ziet hij, dat hoeft hij niet aan de grote klok te hangen, maar kan hij toch ontdekt worden ook aan de oorzaken. Dat het niet zomaar is dat de Heere hem er nu zo door laat gaan, dat de Heere nu vrij is in Zijn bedeling. Nee, juist omdat de Heere niet vrij is, maar met ede gebonden heeft aan dat volk, aan die Jakob, om hem zalig

OPENBARING 3 : 19 (VERVOLG)

te maken, dáárom doet de Heere zulks en is het niet zomaar een toeval naar Zijn welbehagen, dat het voor de één wat groter, voor de ander wat minder uitvalt, dat de één zus en de ander zo. Nee, dat is juist omdat de Heere ons zo door en door kent. Ieder hart kent zijn eigen bittere smart.

Zo wie Ik lief heb, die bestraf Ik en kastijd Ik.

Dan denk je misschien, bestraffing is niet zo erg als kastijdingen, maar dat weet je niet. De man sprak: Mijn bestraffing is er iedere morgen. Maar wat denk je, dat kan ook een bestraffing Gods zijn, dat om uw hoogmoedige geestelijke bestaan te fruisen en om u te bewaren dat gij niet zo'n verzadigde zot wordt die aan zichzelf genoeg heeft, dat de Heere toelaat dat de satan u voortdurend op de zeef houdt liggen. Op de zeef. Altijd maar door op de zeef. Dat kan een ernstige zaak zijn in het leven van een zondaar die door de Heere bestraft en gekastijd wordt. Want dan is dat ook een kastijding, met eerbied gesproken, dat de Heere toelaat dat wij benard worden. Waardoor? Dat kan voor ieder verschillend zijn.

Ik heb mensen ontmoet in het leven die bijna wanhopig waren door de vreselijke stromen van ongerechtigheden die in het hart naar boven borrelden. Zelfs onder de allerheiligste verrichtingen. Dat als de tafel des Heeren stond aangericht, dat er gespot werd in hun hart en dat er allerlei boze bedenkingen oprezen. Dan kan je zeggen, ik zeg nu de duivel, maar daar zijn wij ook blind voor, want als wij zien dat het de duivel is, dan is het zo kwaad niet. Maar om nu zo voor jezelf De duivel is aan het werk onder Zijn toelating, maar dat de Heere nu die zondaar ontdekt wie hij is en hem daardoor naar beneden slaat, altijd weer. Hij durft zijn mond haast niet open te doen, want hij wordt de allerlaagste. En heus dat hoef je niet te zien aan de kroeg en aan misstappen in dit leven. Daar hoef je niet op te letten. Maar zo leert hij die boze bron van alle wanbedrijven kennen, dat hij weleens uitroept: Houdt het dan nooit op? En nu is het liefde. Maar wie ziet nu, als hij dat toch kon zien en als hij het bij ogenblikken ziet, dan is hij verblijd en van zorg ontslagen, dat dat nu ook in dat besluit Gods besloten, in Zijn raad begrepen is, omdat de Heere hem zo liefheeft, laat de Heere hem zinken, altijd maar weer.

Zo zijn er onderscheidene dingen in het leven waarin ieder hart zijn eigen bittere smart kent, die niemand weet. Daar hoef je niet met je vrouw over te praten, of de vrouw niet met de man. Dat hoeft geeneens. Daar hoef je met niemand over te praten. Maar de Heere, Hij weet het. Hij aanschouwt het. Hij weet het niet alleen, maar Hij leidt het ook door Zijn eeuwige raad.

Die mensen op zee hadden weinig geloof. Als je dat zo gadeslaat, dan zou je zeggen: Nou, ze hebben wel het één en ander meegemaakt in het leven. Gij hebt een arm met macht en Uw hand heeft groot vermogen, Uw rechterhand is sterk. Och, die mensen hebben vast in hun leven in hun omwandelingen met de Heere Jezus op aarde ogenblikken gehad en tijden dat ze gezegd hebben: We hoeven ons nergens druk over te maken. Niet over dood, niet over leven, niet over voedsel, niet over kleding, niet over vijanden, niet over vrienden, want álles heeft Hij in Zijn handen. Dan kan een mens een aardige gelovige man en vrouw zijn als hij zo achter Hem wandelt, maar de beproeving uws geloofs die veel kostelijker is dan die van het goud, daar hebben we geen erg in, als we denken dat het een heel gangetje gaat. Kijk, en nu komen ze op zee, nu gaat het niet om pleit te voeren voor dat

OPENBARING 3 : 19 (VERVOLG)

ongeloof, maar het gaat erom, dacht je dat de Heere Jezus dat niet zo geleid en bestuurd had, dat ze daar alleen zitten en dat ze de wind tegen, de stroom tegen, dat ze álles tegen krijgen? Ja, en ze mogen er overheen praten een poosje lang, als het nog niet zo erg is, en niet naar die stem vanbinnen luisteren, die almaar vraagt: Waar is nu je geloof, wat geeft het nu, al zink je hier direct naar de diepte? Hij is toch machtig om de doden levend te maken? Ja, ja. Dat zeggen wij wel, maar de beproeving uws geloofs. Wat wordt er nu beproefd? Zij worden daarin beproefd in het geloof. Nu moet uitkomen, met eerbied gesproken, dat als dat geloof niet vast lag in die enige Borg en Middelaar, dan gingen ze met al hun geloof naar de diepte, voorgoed. Kijk, en dat, die kastijding, die bestraffing. De Heere hoort al die woorden wel. Als Thomas zegt, ook in een ogenblik van moed: Nou, jongens zien jullie nu nog ergens tegenop? Hoelang zou het nog duren, dat Hij als Koning in ons midden zal zegevieren? Hoelang zal het nog duren? Twijfelen jullie nu nog? En Filippus zal gezegd hebben: Thomas, je bent zeker goed gesteld? Och, zal hij gezegd hebben, goed gesteld, mensen je ziet het toch allemaal voor je ogen. Je ziet het toch: Die beter gemaakt, de doden worden levend. Je ziet toch dat Hij alles kan. Dat hoort de Heere wel. En de Heere wil Zijn ellendigen leren dat vlees en bloed, al is het nog zo gelovig en godsdienstig, zal het koninkrijk Gods niet beërven. En daarom komen ze in de storm op zee terecht. En daarom gaat het zo hard waaien dat ze tenslotte eigenlijk geen raad meer weten. En dat ze niet kunnen zeggen: O ja, we hebben nog een half pond geloof op zak, laten we dat eens even tevoorschijn halen. Nee, want ze hebben helemaal niets meer.

Kijk, en dat is nu zo troostrijk, maar ook zo leerzaam, in de oefening van het leven, dat de zondaar daar achter gebracht wordt door zulke lessen. En dat de Heere hem daarin, juist omdat Hij hem zo liefheeft, ook van die stand verlossen wil en altijd werkt, ook aan die discipelen, als ge eens bekeerd zult zijn van al die inbeeldingen zo versterk dan uw broederen. Maar dan uit die enige Naam, die enige Kracht, die enige Voleinder des geloofs.

Dat zijn nu praktische lessen in het leven. Voor lauwe mensen, voor hete mensen, noem maar op. Die heeft nu heel de kerk nodig. En je kunt zeggen, dat is een oud spreekwoord: Knoestig hout heeft hardere slagen nodig. Dat kan best waar zijn, dat geloof ik ook wel, dat zie je zo in de levensgangen hier op deze aarde dat de één, als het ware, een aangenamer leven heeft dan de ander. Maar dat doet aan de waarheid niets af: Zo wie Ik liefheb, die bestraf en kastijd Ik. Je zou als tegenbeeld kunnen noemen: Het is allervreselijkst wanneer God in Christus Zich niet met ons bemoeit. Want dan is het verloren. Waar Hij zou zeggen: Zoek het maar uit, daar is geen hoop en geen verwachting. Maar hier wel. Hier is juist een gegronde hoop. Daarom zegt een zondaar weleens, niet dat hij een ander of zichzelf nu de zwaarigheid gunt, daar hoeft het niet om. Maar als hij nu eens dit of dat opmerkt, dat hij zegt: Ja Iemand kan langdurig verstoken zijn van het Woord, van de kerk, van de gemeenschap. Door ziekte, door allerlei omstandigheden. Dan zit een zondaar daar weleens over te denken, dan denkt hij: Heere, wat bent U bezig te doen? Ik geloof dat U bemoeienissen daarmee houdt, dat U dat doet. Want hij ziet daar de hand des Heeren in en hij vraagt ook: Heere, laat het mede mogen werken ten goede. Waar een hoop godsdienstige mensen zeggen: Dat komt er nu van, daar

OPENBARING 3 : 19 (VERVOLG)

zegt een zondaar: Wacht eens even, we zijn er nog niet, we zijn nog niet aan het eind van de reis. Waar een godsdienstig mens heimelijk vol leedvermaak in zijn handen wrijft, als hij zijn mede-afvallige misschien, of wat dan ook, te gronde ziet gaan. Daar zegt de zondaar: Het is nog niet te laat, hij leeft nog. De Heere slaat er wel op in. Van alle kanten vliegen de splinters in het rond, maar ... wie weet. Het kan best gebeuren als je een uur voor zijn dood komt, dat hij zegt: Het is eeuwig kwijt. Dan is hij precies eigenlijk waar hij zijn moest. Dan ervaart hij precies dat God een Zaligmaker is van die afwijker en van die gruwelijke.

Kijk, dat is nu het geheim.

De godsdienst lijkt ruim, maar ze is zeer bekrompen.

De waarachtige godsvreze lijkt zeer scherp, en ze is het ook, maar ze is ruim uit God, omdat ze niet een oog heeft op die handvol vlees en bloed, maar een oog krijgt op God die niet liegen kan en die zegt: Wie Ik liefheb, die bestraf en kastijd Ik.

Wees dan ijverig, en bekeer u.

Dat klopt precies. We hebben er al iets van gezegd, hoe je het niet uit moet leggen. Hoe je niet moet gaan zoeken met dit en dat. Maar hoe het Woord Gods in hun harten komt, want dit was al een bestraffing. De Heere wil niet zeggen: Nu krijg je een portie. Nee, dat zal Hij zeker doen, als het niet helpt dan gebeuren er nog andere dingen. Maar het is net alsof de Heere Jezus voelt: Tjonge, wat heb Ik ze een klap gegeven, wat heb Ik ze nu een klap gegeven. Een klap, die eigengerechtigde zielen daar, die denken dat ze aan geen dings gebrek hebben, dat ze bekeerd zijn en dat ze zo op weg zijn naar het eeuwig zalige leven, er ontbreekt niets. Wat een klap. Dat is ook een klap, als de Heere de sluier oplicht en gaat zeggen: Het is allemaal inbeelding, want jullie hebben niets! Je bent zo lauw dat Ik je uitspuug.

Nu, nu grijpt de Heere als het ware terug, het is net alsof Hij wil zeggen: Kinderen, dat heb Ik gezegd om jullie bestwil, opdat weer iets in uw harten geboren worde van die ijverzucht: Jezus ALLEEN. Naar Hem heen. Opdat iets gevonden worde van die waarachtige bekering die altijd inhoudt dat wij genezen worden van de waan dat we zulke bekeerde mensen zijn. Maar dat we weer worden wie we zijn. Dat is bekering. Om die gezapige stand te verlaten, waarin ze aangekomen zijn en waarin ze zondag aan zondag in de kerk en onder het Woord zitten. En om ze weer te trekken als ellendigen, naakten, armen en blinden, om dat te weten.

Je zult zeggen: Ja maar, dat is toch het doel niet? Als een mens toch door de Heere bekeerd, geleerd en geregeerd is, dan is hij toch niet jammerlijk, arm en blind? Dan is hij dat juist! Dan wordt hij dat juist! Dat voelt ge toch wel aan, dat is toch van tweeën één. De Heere zegt: Gij weet het NIET. Dan zijn ze van hun plaats af. Dat wil zeggen: Die op zijn plaats mag zijn, die weet het door genade wel en die beoefend het ook, elke keer weer, dat hij zo jammerlijk en naakt is.

Kijk, dat gaat altijd met elkaar op. Als de apostel zogezegd spreekt van die Christus die arm geworden is om vele rijk te maken, dan betekent dat niet: Rijk worden in jezelf met een handje vol dode werken of een bekeringsgeschiedenis waar de helft van bijgefantaseerd is. Maar dat betekent: Rijk worden in een Ander en zelf de laan uitgestuurd worden en zelf aan de kant geschoven worden, meer en meer onder het Woord Gods: Het bedenken des vleses is vijandschap tegen Mij, het is u niet nut.

OPENBARING 3 : 19 (VERVOLG)

Dan gaat hij steeds meer zakken. Dan is er wel een opwassen, maar in genade en in kennis van die allerdierbaarste Borg en Middelaar, wat Hij aan- en toegebracht heeft.

Zo is dan de weg, die de mens zich voorstelt, altijd de verkeerde weg.

Ik zit wel eens te denken, ja, als wij nu onder de waarheid, een zuivere of een minder zuivere, ons bevinden, je kunt het zo niet keren of draaien, maar Adam went het alles aan tot zijn eigen verderf. Zowel het één als het ander. Maar het Woord openbaart ons dat God door alles heen zegt: Ik ben de overste Herder en Opziener uwer zielen, Ik zal naar Mijn schapen vragen - zeker naar die lauwe schapen, die zo walgelijk zijn in hun stand dat de Heere ze wel uit kan spuwen; tenminste die akelige inbeelding - maar daar vraagt de Heere naar.

Daarom, wees dan ijverig, en bekeer u.

Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen.

Hier hebben we des Heeren belofte en liefde.

Zie, Ik sta aan de deur, en ik klop.

We hebben er verleden week al iets van aangehaald.

Ach, dat is niet het 'Johannes de Heer'-evangelie. Die moet er zonodig bij zeggen: De knop zit aan de binnenkant, die moeten wij openen.

Nee, het gaat hier over heel andere dingen.

We hebben verleden week de lijn getrokken naar het Hooglied. Daar lees je: De stem mijns Liefste was: Doe Mij open, Mijn vriendin, Mijn zuster, Mijn bruid, doe Mij open. Ze sliep. Of ze antwoordde: Ik heb mijn rok uitgetogen, hoe zal ik hem weder aantrekken? Mijn schoenen uit, hoe zal ik mijn voeten bezoedelen? Hij trok Zijn hand weg en Hij ging weg.

Kijk, dat is nu de kern van deze zevende brief. De Heere laat de vloeiende mirre van Zijn liefde aan de deur en Hij klopt. Hij klopt, in eeuwige liefde en ontferming, bij Zijn ellendige aan en Hij zegt: Kind, Ik klop aan uw deur, Ik wil altijd bij u zijn, in al je noden, angst en pijn. Maar doe die verrotte dingen aan de kant, van die lauwheid en die ellendigheid, alsof je genoeg hebt aan een Heere Jezus, waarvan je gehoord hebt, dat nu ergens waar je alleen maar over praat. Die deur, die barrière, dat is ellende, dat is afstand. Dat betekent dat je thuis bent. Je bent thuis. Waar ben je thuis? In jezelf en in je godsdienst. Kind, dat kan niet. Daarom zeg Ik: Mijn vriendin, doe Mij open. Ik klop. Ik, Die alleen uw heil, uw gerechtigheid, uw genade, uw leven maar ben. Hij klopt aan als rechthebbende, als degene Die zo hoog woont, maar toch zo laag buigt dat Hij in die arme ellendige wil wonen, wil eten, avondmaal met hem houden.

Indien iemand Mijn stem zál horen.

Dat is nog niet hetzelfde als dat je zegt: Als iemand Mijn stem nu wíl horen, als iemand Mijn Woord nu wíl horen

Nee, indien iemand Mijn stem ZAL horen.

Dat wil hier zeggen: Ik spreek niet voor niets. Waar Mijn ellendigen zijn, daar zal Mijn stem zéker gehoord worden. En die zullen tot inkeer, tot zichzelf komen en zullen belijden: Wij hebben zottelijk gehandeld, wij zijn aangekomen burgers

OPENBARING 3 : 19 (VERVOLG)

geworden, maar we waren geen reizigers meer op weg. Vriendelijk dank dat U met Uw eeuwige liefde de deur aan wilde raken en dat Uw stem ons hart mocht bereiken, waardoor de deur openging.

Die zal horen en Ik zal tot hem inkomen.

Was Hij er dan niet?

Ja, maar daarin was nu deze godsdienst getekend, in de stand van het leven van Laodicea, de Heere Jezus was er heus wel, eeuwig is Hij aan de rechterhand des Vaders. De Heere Jezus was er ook nog wel in het praten en misschien in de catechismus en in de preek zondags. De Heere Jezus was er nog wel. Maar men kende niet meer de verborgen gemeenschapsoefeningen met Hem.

Vind je daar je beeld soms in terug? Natuurlijk, Hij is er wel, Hij leeft, Hij leeft eeuwig, aan de rechterhand des Vaders gezeten. Maar nu, dat Hij met Zijn genade, geest, majesteit en Godheid nimmer van Zijn Gemeente zal wijken. Waar is de ervaring daarvan? Daarom zegt de Koning, door dit zo te spreken, ontdekt Hij eigenlijk hun gemis. Ze hebben meer papier, letters en bevindelijke woorden dan de verborgen gemeenschap en blijdschap uit Hem.

Daarom zegt de Heere: Ik zal tot hem inkomen. Dat is persoonlijk. De gemeente werd aangesproken, maar uiteindelijk ieder persoonlijk voor zich.

En Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.

Het hoeft hier nog niet direct te betekenen het sacrament van het Heilig Avondmaal. Dat is ook goed, daar loopt het niet over. Maar in het oosten was het avondmaal het belangrijkste maal, dé maaltijd van de dag. En dat avondmaal, wanneer daartoe genood was, dan was dat een eer. Dan stond dat in het teken van liefde, van gemeenschap. Dan stond dat in het teken van blijdschap en van vreugde. Dat was het avondmaal in het oosten.

En Ik zal met hem avondmaal houden.

De bijzonderheid hier wil nog niet zeggen een k  er Heilig Avondmaal, sacrament, houden. Maar wil toch in de eerste plaats dit zeggen: Ik zal hem tot een Borg en Middelaar zijn, Ik zal hem zijn tot de Oudste Broeder, Ik zal niet een k  er, maar Ik zal gemeenschap met hem blijven oefenen, en hij met Mij. Daar zal een wederkerige wisselwerking zijn. Daar zal een verborgen genade zijn, een verborgen unie met Hem.

En Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.

Dat is een troost, maar ook een ontdekking. Dat je zegt: Ja, als de Heilige Geest daaraan ontdekt, daar wringt toch eigenlijk net de schoen, daar wringt het toch meestal wel. Ook na ontvangen genade. Wat is het een gezicht op de kerk, dat hier gegeven wordt. Jazeker, dit is gebeurd en dat is gebeurd, en de Heere is gezeten aan de rechterhand des Vaders. Zeker, die waarheden, ze zijn volkomen waar. Maar hebben ze als vrucht in de zielen de innerlijke lofzegging: Geen vuile rede ga uit uw mond, maar veelmeer dankzegging. Dan zien we onze wonden blootgelegd, onze stinkende wonden, etterbuilen die vervuilen. Ja, ook al ligt er wetenschap hier of daar of zus of zo. Allemaal goed. Maar waar is de gemeenschapsmaaltijd, de maaltijd van reine wijn, de maaltijd waarin het bewindsel, waarmee alle volken bewonden zijn, opgetild is, om te aanschouwen, niet gelijk Mozes die een deksel op het aangezicht had, maar als met ongedekte aangezichten die troon van Zijn

OPENBARING 3 : 19 (VERVOLG)

genade en gerechtigheid in Hem te mogen aanschouwen.

Het is een groot voorrecht als je het al weten mag. Dat is een groot voorrecht. Al kan je het er zelf niet in zien, dat het een voorrecht is, een mens kan zo'n inbeelding hebben, zoals in Laodicea, dat hij denkt dat het altijd goed en in orde is en dat hij rijk is en dat hij ziet en dat hij kleren heeft. Dat kan ook. Dat is nog erger. Het is al een voorrecht als een mens er aan ontdekt wordt, daarin, aan zijn ellendige stand die hij inneemt voor de Heere.

Maar ja, u zult het met me eens zijn, het is nog groter als die dierbare Koning met zulk een liefde voor de deur des harten komt, dat de bruid uit haar slaap opwaakt, de deur opent en Hem naschreeuwt, midden in de nacht: Hebt gij Hem gezien Die mijn ziel liefheeft? Dat is groter.

Zie je nu, in deze woorden kan je nu de nooit aflatende werkzaamheid des Geestes bemerken tot Zijn Gemeente, tot Zijn arme Kerk. Dat Hij altijd doorgaat. Hij is altijd aan het werk. Met dit ook. Dan zal je misschien zeggen: Nou ja, stel nu voor, nu is het zo: Daar gaat die deur van die ellendige zondaarsharten weer open vanwege Zijn spreken. Dat zal zeker geschieden. Hè, hè, dan is hij er. Nee, dan krijgt hij misschien volgende week weer een andere brief thuisbezorgd. En als hij dan weer een week verder is, dan krijgt hij misschien wel weer een andere brief thuisbezorgd. Hij krijgt allerlei brieven. Kort samengevat: De zeven brieven.

Zie je, dat gaat nu door.

Anders zou je kunnen zeggen: Nou ja, dat heb ik gelukkig ontdekt, hoor, die lauwe stand, het moet anders, hoor, en het is weer eens anders hoor. Dan zou je zeggen: Dan ben je er. Maar we zijn er pas, als hier het deksel boven ons gesloten wordt, iets eerder, dan zijn we er pas.

Nu zijn we er wel, al Zijn uitverkorenen, in Christus. Maar hier zijn ze er nog niet. Nee, hier wonen ze nog in een land, dor en mat, zonder water. Daarom moet je het nu ook weer niet zo zien, dat je zegt: Zou het goed gekomen zijn? Het is zeker goed gekomen. Maar ja, misschien dat ze een jaar daarna weer een andere brief gekregen hebben vanbinnen: Ik heb aldaar gevonden die de lering der Nicolaïeten houden, welke Ik haat. Dat kan best.

Kijk, dat is nu dat grote proces dat de Heilige Geest bij de voortduur werkt. En daar wijst Hij die en daar wijst Hij die op zijn zieke plekken, op zijn etterbuilen die vervuilen. Het is als het ware alsof de Geest van Christus nergens genoeg mee neemt, maar altijd uitdrijft naar de Bron van alle genezing, leven en kracht.

Daarom is het ook zo'n wonder dat je zegt: Lieve Geest, wordt U het nooit zat om door te gaan, Geest van Christus? Om, als U het ene weer hebt gedaan direct maar weer klaar te staan om de andere brief weer te sturen, weer een andere pijl in het hart. Ja, dat komt omdat we zó ellendig zijn in onszelf dat we nog niet vijf minuten de weg kunnen houden en dat de Heere nu altijd maar doorgaat. Wat is het werk van de derde Persoon in het Wezen Gods - Hellenbroek noemt Hem niet in de Raad des vredes, hij spreekt van de Vader en de Zoon, maar toch, wat is dat toch geweest dat die Geest daar op Zich genomen heeft, als de derde Persoon, om dat volbrachte werk van Christus naar het welbehagen van Zijn Vader plaats te geven in de harten. Dat is ook ontzettend groot. Want dat we nu zo blind en zo dwaas zijn dat we temidden van de zegeningen en de Bijbels en het Evangelie ter helle varen en

OPENBARING 3 : 19 (VERVOLG)

niet ontdekt worden aan onze wonden. Maar dat die Geest er nu voor zorgdraagt: Ik zal ze overtuigen van zonde, omdat ze in Mij niet geloven. Dat is onbegrijpelijk. Dat is ook ontdekkend en beschamend voor de zondaar, dat hij zegt: Hè! Als ik twee keer wat tegen de kinderen moet zeggen of drie keer, dan begint het al een beetje te kraken. En dat hoort ook zo, je moet de kinderen daarin ook leren. Daar gaat het niet over. Maar dan zeg je: Dat is naar, als ze niet luisteren als je drie keer zegt: Eten, en ze komen niet. Dan pak je ze bij hun kladden en dan gooi je ze met een boog desnoods op hun plaats en je zegt: Luisteren! Je hoort te luisteren, anders ga je maar op de gang zitten!

En dan moet je eens nagaan, dat zijn nu mensen, wij zijn mensen, maar wat moet die Geest van Christus een oneindig en onuitputtelijk geduld hebben om van uur tot uur door te gaan. Dat is met geen woorden uit te drukken. Daarom gaat die zondaar stamelen: Dierbare Geest van Christus, vergeef me dat ik een hard voorhoofd heb, dat weigert om schaamrood te worden en dat mijn nek een ijzeren zenuw is. Dat ik zo hard ben Heere, maar laat U me daarom niet los. Want waar U mij loslaat, waar U me ganselijk zou verlaten in het leven, daar weet hij wel waar het opuit loopt. Dat loopt uit in een eeuwig ongeluk.

Onthoudt mij Uw Geest niet, zegt hij. Verlaat mij toch niet ganselijk in dit leven. En dat zegt hij dan niet omdat hij niet weet dat God Zijn Geest uitgestort heeft op Zijn Gemeente en nimmermeer van haar zal wijken. Dat weet hij wel, dat gelooft hij wel. Maar hij gaat ook geloven voor zichzelf, dat geloof ik voor Jan en Piet en Kees, maar zo'n ellendig, weerspanning overtreder, ik heb het erger gemaakt dan mijn zusters en mijn broeders en dan mijns vaders huis: Verlaat mij niet. Want ik ga maar door, altijd weer.

Daarom zal straks in de eeuwigheid die Geest ook zulk een lof en aanbidding ontvangen, met de Vader en de Zoon, evenveel lof en aanbidding omdat Hij de Bewerker is in de harten.

Die overwint, Ik zal hem geven - dat is Gods belofte - met Mij te zitten in Mijn troon, gelijk als Ik overwonnen heb, en ben gezeten met Mijn Vader in Zijn troon.

Geliefden, hier geeft de Heere een belofte.

Die overwint.

Die overwint over zijn overwinningen.

Want deze mensen dachten dat ze al gewonnen hadden. Met zichzelf, met het aannemen door het geloof van het dierbaar Evangelie, met enige kennis van de leer van Christus en van Zijn Persoon, dachten ze dat ze gewonnen hadden. Maar ze vergisten zich. Daar moeten ze nu weer uitgebracht worden. En dat bedoelt de Koning: Die overwint

Dat wil dit zeggen: Die Mijn stem hoort, en die zegt: Nee, lauwe zondaar, nee, boze geest, die in mij woont, die ik ben, nee, arglistig hart, de Heere heeft gelijk. Ik wist het niet. Ik was het vergeten, dat ik zo'n jammerlijke, akelige, nare blinde zondaar ben. En dat de overwinning niet anders is dan het geloof in de Levensvorst en niet in letters en niet in het verleden.

Die overwint.

Kinderen die staan blijven, niet in een lauwe geest, maar in de ontdekking dat hij

OPENBARING 3 : 19 (VERVOLG)

een jammerlijke zondaar is, en overwint op wat heel de eigenwillige en eigengerechtigde godsdienst hem probeert wijs te maken, want dan loopt het altijd maar daarover, dat we iets te betekenen krijgen. Kijk het na! En dan gaat het in de godsdienst goed. Zodra je een mens wijs maakt, en onszelf wijsmaken dat we iets te betekenen hebben, dan gaat het goed. Want zo zijn wij. Daar zijn we ook in gevallen, in die zonde. Ja, we moeten niet denken dat je zegt: Tjonge, jonge, wat ben ik dan gelukkig. Nee, zo zijn wij! Als we denken iets te betekenen te hebben, dan gáát het. Maar neem een mens nu eens alles af. O, dan begint zijn bloed te koken van woede en ergernis. Hij zou doodgaan van gekrenkte trots. Dat zijn wij, mensen.

Die overwint, namelijk die het loslaat dat hij zo'n overwinnaar is en dat hij al overwonnen heeft en op die droesem maar doorleeft, en die niet verstaat dat hij met de apostel getuigen zou: Die ons verlost heeft en op Welke wij hopen dat Hij ons nog verlossen zal.

Nu, die overwint, Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijn troon. Hij zal heerlijkheid erven. Want de Heere zet geen kroon op een, in die zin, mens die de overwinning behaald heeft en straks naar voren komt om te zeggen: Ja, maar wij, mensen van Laodicea, hebben toch het Evangelie gehoord en met blijdschap aangenomen, we hebben er toch naar geleefd? Je leest toch niet van zonden en ongerechtigheden, hier? Waar is de kroon? Nee! Die krijgen geen kroon. Daarom zegt de Heere - het is moeilijk te verstaan, maar ik hoop dat ge het vatten moogt - die overwint. Dat wil zeggen: Die dan weer schipbreuk mag lijden met zijn eigen aanneming en met alles waar hij bij geleefd heeft, bij al die rijkdommen en die klederen en dat alles, en die alleen maar overhoudt: Mij, Mijn gerechtigheid, Mijn heiligheid. En die ook aan die poorten dagelijks mag verkeren: Kleed mij, Heere, zo zal ik bekleed zijn; bekeer mij, zo zal ik bekeerd zijn. Heere, wil vandaag vasthouden, mij leiden, want ik ben dwaalziek, ik ben een verdraaide van hart.

Ik zal hem geven.

Ik zal hem uit loutere genade geven, tenslotte, een bekroning, rust, eindelijk rust. Wat hier in de aanvang door het geloof in Christus ervaren werd, als buiten hem liggend en bij ogenblikken in hem, dat zal Ik straks geven in volkomen mate, om te mogen zitten. Om te mogen zitten in Mijn troon. Dat wil zeggen: In Mijn heerlijkheid te mogen delen. Dan is het uit. Dan is er geen lauwigheid meer. Dan is er geen verlaten meer van de eerste liefde. Dan is er ook geen slapheid in het verdragen van die de lering van Izebel naar voren trachten te brengen in de gemeente. Dat is dan allemaal voorbij. Dan mag je zitten, zegt de Koning, in heerlijkheid, bedekt onder de vleugelen van de drieënige God.

Ja, zegt Hij, zoals Ik overwonnen heb en ben gezeten met Mijn Vader.

Dat wil niet zeggen, dat overwinnen slaat niet terug op ons overwinnen, hoor. Want zo heeft de Koning niet overwonnen. De Koning duidt hier op de relatie van Zijn strijd en Zijn kroon. Hij had een enige strijd. Maar die kroon die Hij krijgt, die deelt Hij mee, die heerlijkheid, aan Zijn ganse Kerk.

Het is alsof de Koning hier zegt: Dan zal gelijk een duif door het zilverwit, en het goud dat op haar vederen zit, ver boven andere vogelen pronkt, zult gij, door het Goddelijk oog belonkt, eeuwig met uw schoonheid pralen. Want Hij deelt Zijn heerlijkheid aan hen mee, gelijk Hij ook gezeten is in Zijn troon, nadat Hij is opgeno-

OPENBARING 3 : 19 (VERVOLG)

men uit de vernedering en de zwakheid van Zijn zelf-ontleding.

Dat is een rijke belofte.

Dat houdt hier in, aan de ene kant, we zijn niet thuis. De kerk is niet thuis. De kerk is ván huis. Dat houdt in, dat iedere stand die de mens daarboven inneemt, is verkeerd, die werkt mede om hem te doen wandelen in de lauwigheid des harten. Maar, waar hij voor ogen mag houden gast en vreemdeling te zijn, geheel en al doortrokken van alles wat van deze aarde is, daar gaat de Geest met het ganse schepsel in Zijn hart ook zuchten, verwachtende de heerlijke openbaring en de verlossing der kinderen Gods.

Die oren heeft, die hore.

Die een geestelijk oor heeft, die hore wat de Geest - niet tot hen, maar tot al de Gemeenten te zeggen heeft.

Wij zijn aan het einde gekomen van de overdenking, de korte overdenking, van de zeven brieven.

Wat is de samenvatting van alles?

Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons een iegelijk naar onze eigen weg. Gooi het maar op één hoop, al de bekeerde mensen, de geheiligde mensen, de godzalige mensen, de gerechtvaardigde mensen. Gooi ze maar op één hoop.

En na ontvangen genade? Eer ik verdrukt werd, dwaalde ik, maar ...

En dat was samenvattend eigenlijk de boodschap van deze zeven brieven: God blijft doorgaan in Christus. Hij slaat, Hij troost, Hij doorsteekt met priemen, Hij slaat om de oren, Hij slaat in het lichaam, Hij slaat in de ziel, Hij spreekt tedere woorden en harde woorden. Maar het gaat alles daarom: Heeft God gelegd op bergen Hem gewijd, de Heere Die Zich in Sions heil verblijdt bemint het zo. Daarom is Hij zo aan het werk. Daarom laat Hij niet los, blijft Hij tot aan de laatste dag doorgaan om deze zeven brieven onder de Gemeenten te verspreiden en te laten lezen. En daar zie je een opgerichte zondaar, bekeerd en wel, met een brief in zijn hart in de hoek kruipen en hij zegt: Ik heb gezondigd, Heere, ik heb gezondigd, dwaas gehandeld met mij te verheffen, de hand op de mond. Daar zie je er één uit de hoek omhoog krabbelen, die heeft een brief gehad: Ik weet waar ge woont, waar de troon des satans is, maar Ik heb u een geopende deur gegeven. Daar komt er één uit de jammer en de ellende op, hij kan het begin en het eind niet meer vinden, en hij krijgt de brief: Ik ben het Begin en het Einde, de Eerste en de Laatste, en zijn aangezicht blinkt van blijdschap.

Zo gaat God door en uiteindelijk: Men zag welhaast een grote schaar, met klanken van de blijdste maâr, vervullen berg en velden.

Zalig is hij die deel heeft en die mag wonen in Zijn huis en die onderwerp is van de besnoeiende, vertroostende werkingen van de Geest van Christus.

AMEN